

"Tak hošani! Nemám ráda žádný ustrašený vořezávátka!" prohlásila kamarádka Berda, když s Madem a Pídou promýšleli trasu nejbližší výpravy za krásami zemí Českých a její stopadesáticentimetrová postavička se vzpřímila do velitelské pózy. "Na zejtřejší vandr ste mě jednohlasně zvolili Velkou Šéfkou a tak s konečnou platností rozhoduju - pojedeme ven bez koruny v kapse!? A kdo si s sebou něco veme, je u mě srábek a není hodnej toho, abych si vo něm myslela, že je správnej tramp! "

Ted' mlčky seděli v jinak prázdném kupé rychlíku kamsi na Moravu a proč to nepřiznat - ona Morava se zdála být v jejich tíživé situaci nanejvýš mlhavou. Jen Velká Šéfka nebyla očividně nikterak deprimována.

"Nesed'te jak zmoklý slepice! Made, vytáhni kytaru a zahobluj nějakou Ryvolovku!?Teda pánové, s váma je nuda - koho sem to zase jednou vytáhla na vandr? "

Po pravdě řečeno, takové rýpnutí od mladé, pěkné a ztřeštěné holky dokáže chlapem pěkně zacloumat.

"Sakra, Berdo, " spustil Píďa," nechápeš, v jaký sme situaci? Sme černý pasažéři a jak nás chytne průvodčí, letíme z vlaku? a kdyby přišel revizor?"

"Romantika, né? " přerušila ho pohrdavě rozvášněná Šéfka. Po těchto Berdiných slovech vypukla v kupé nezřízená třenice, neřkuli hádka v tom pravém slova smyslu. Měla jeden klad. Pročistil se vzduch a všichni si uvědomili, že jsou na " jedné lodi".

"Sme jako ty hoboes v Americe, že jo, kluci? " začala opět po krátké pauze rozplétat uzlíky své výmluvnosti Berda.

"Máš pravdu, usmál se na ni Mad," a jako takoví bysme měli zaujmout polohu na

střeše vagónu. "

"No jó, Made, " nepochopila Velká Šéfka žertovný podtext vyřčeného návrhu, "ale já tam nevylezu!? "

"No nic! Uděláme to takhle! " chopil se iniciativy Píďa. "Postavíme hlídky! Já s Madem půjdeme hlídkovat do vedlejších vagónů a jak zmerčíme průvodčí, dáme vědět ostatním"?

"?načež se rozplyneme v neviditelné záření paprsků Omega a zhmotníme se, až se nebezpečí přežene, " doplnil Píďu Mad. "Já se teda budu muset schovat na záchod, mě nic jinýho nenapadá! " spustil Píďa, nejspíš proto, aby mu nápad s touhle báječnou a klasickou schovávačkou nikdo z přítomných nevyfoukl.

"Teda ty seš Běčko," zpražila zastánce záchodové varianty Berda, "to já se doopravdy proměním na ty paprsky?"

"?a její fluidum se bude nepozorováno chechtat průvodčí přímo do ucha!" - to byl Mad a dělal přitom úplně vážný obličej, jako když Berdě stoprocentně věří.

"A co ty, Made?"

"Nó - já jsem mistr improvizace?mě musí něco napadnout přímo na fleku!"

"Třeba může předstírat, že dostal záchvat cholery, že jo, Made?" rozsekla to Velká Šéfka. "A teď už se tu neflákejte a mažte hlídat! "

Očekávané nebezpečí bylo již na blízku. Mad se nestačil ani pořádně ve vedlejším vagónu rozkoukat, když se čtyři kupé před ním otevřely dveře a z nich vystrčila suché úřednické tělo rázná průvodčí. „Prrosím, nashledanou!“ zaráčkovala a jistě výhružným gestem si upravila dveře před vstupem do sousedních dveří.

„Je to ten typ, co nevhroženě škrtí kostnatejma prstama chudáka vandráka - černýho pasažéra - a řve, jak dyby ji na nože brali až do tý doby, než vlak zastaví a vona ho nenasytně pohodí do krvelačnejch pracek osožáka,“ pomyslel si Mad a krev se mu vehnala do hlavy.

„Bude tady za pár sekund!“ zařval Mad na Berdu a pádil dát echo poslednímu členu výpravy. Velkou Šéfku zalechtal pocit dobrodružství až do morku kostí. Už ji slyší ve vedlejším kupé! Je čas proměnit se v neviditelné záření Omega a splynout s nekonečnem. Berdě se nyní výborně hodila její malinká postavička, kvůli které musela od kluků častokrát vyslechnout tolik nejapných vtipů. Stoupla si na stoleček pod oknem, rukama se pevně chytila kovového odkládacího držáku na zavazadla, šup a byla nahoře. Podala si Madův široký, zelený kabát, zachumlala se do něj jak do deky a skrčila se za nejbližší batoh.

„Jízdenky prross?“ průvodčí zběžně prolétla očima kupé - bylo tam prázdkno. Majitelé čtyř zavazadel si zřejmě někam odběhli?nebo že by stáli na chodbičce? Budou asi někde v příštím kupé. (Vůbec si nevšimla, jak se kolem její hlavy vznáší neviditelné fluidum a chechtá se jí do ucha.)

Madovi začalo být horko. Po té, co avizoval nebezpečí Píd'ovi, šel zpět průvodčí vstříc. Ted' stál na chodbičce, předstíraje neutuchající zájem o krajinu, ubíhající za špinavým oknem. Měl určitý plán. Bylo to hop anebo trop!

„Jízdenky, prrosím!“ zaráčkovala modrá úřednice, chtivě natahujíc ruce po necvaklých lístcích v dalším kupé. Bylo na čase jednat. Mad se přikrčil a vyrazil. Nyní je ona příhodná situace. Průvodčí je zasunutá svými dvěma radary do kupé a chodbičkou se dá nepozorovaně proklouznout za její záda. Hop a ?prááásk!!! Vandrák se natáhl jak dlouhý tak široký. Podařilo se mu téměř nemožné - zakopnout o zbytek končetin průvodčí, vyčnívajících mimo kupé. Do Madova obličeje se zabodly dva nepříjemné paprsky radarů průvodčinych brýlí.

"A má mě! " zborčila se s konečnou platností v jeho srdci jakákoliv naděje.
"Ježišmarjá - prromiňte, prrosím, já nerrada, " vyvalil se z úst, sklánějících se nad Madem, proud omluv. Vandrák nevěřil svým uším a očím. Nejenže mu ta hodná paní pomohla na nohy a oprášila mu oděv, ale ještě z dálky se mu omlouvala za sou nemotornost a nevychovanost.

Píďa stál u posledních dveří vlaku, bledý jako stěna, a očekával ortel osudu. Už ji slyší! Panebože - co bude až ho chytí? Bude chtít lístek - ten nemá? prachy taky ne? občanku nechal v kupé, ale tam nemůže, tam přece sedí Berda s Madem. Těm se určitě podařilo proklouznout. Hrůza!! Na nejbližší stanici mě předá příslušníkům a ty mě dovedou v poutech domů rodičům? a pak mě zakážou jezdit na vandry!! Musí se něco stát! Musím něco vymyslet! Kdyby aspoň ten hajzl nebyl obsazenej!!?A tu - nápad! Jako blesk z čistého nebe. Píďa se jako velká voda vrhnul do posledního kupé. Tázavě se na něj upřelo osm párů očí.

"Pro - pro - promiňte, já sem tu ztratil občanku?" zajektl mladý, zelený klučina a robinzonádou se vrhnul k zemi. V příštím okamžiku rozhrnul les nohou a s mrštností užovky zajel pod sedadlo. Cestující zůstali lidově řečeno "paf" a nevěděli, co si o tom mají myslet.

"Jízdenky, prrosím - přristoupili?! " zarachotilo téměř v téže chvíli od dveří.

"Děkuji (cvak), a nevešel sem, prrosím vás, před chvílí takový mladší chlapec?? "
Pod sedadlem zaznělo žuchnutí. To Píďovi spadlo srdce do kalhot.

"Ale kdež, paní průvodčí, " ozval se od okna kulaťoučký, usměvavý dědula, "to jste se musela zmýlit! Je nás tu pouze osm, jak vidíte! "?A průvodčí odtáhla s dlouhým nosem.

"Teda lidi, já myslel, že se hanbou propadnu, když sem vylízal zpod toho sedadla? to vám bylo hrozný?" líčil o něco později Píďa svůj dramatický zážitek oběma (smíchy se válejícím) kamarádům.

"No to je prvotřídní trapas, člověče! "

"Ale máme všechno za sebou a za chvíli už naštěstí padáme ven! "

Vtom se otevřely dveře a uprostřed nich stál kulařoučký, usměvavý dědula.

"Revize jízdenek, " děl spokojeně.